

Reformer i de ældre Bestemmelser, der ligge udenfor Regjeringens Udcast. Saa har der, hvad jeg maa erkjende, foreligget et Punkt, hvor Udvalget har gjort Forslag til en ikke ubetydelig Forandring i Realiteten; thi det er rigtigt, som den ærede Minister forrige Gang udtalte, at Havnevesenet ikke nu kan anses for et reent kommunalt Anliggende, medens Udvalgets Forslag gaaer ud paa at gjøre det til et saadant. Men deri, at Udvalget er kommet frem med et saadant Forslag, synes mig ikke at ligge noget bestemt Bæsel om, at der derved beredes Lovforslaget den sørgelige Skæbne ikke at blive færdigt i denne Session. Der var jo for det Første en Mulighed for, at der kunde vise sig en almindelig Sammenlutning om dette Forslag, ogsaa fra den høitærede Ministers Side; men dersom det skulde vise sig, at der var stor Modstand eller Betænkelighed ved at gaae ind paa Udvalgets Forslag, saa var der jo altid den Udvei aaben, at forsøge at tildelebringe en Bestemmelse af en anden Veffassenhed mellem anden og tredje Behandling, — siden det ikke har været muligt inden anden Behandling at faae en saadan Bestemmelse, hvorved alle Parter kunne være tilfredsstillende. Jeg skjønner saaledes ikke, at der er nogen Nødvendighed for eller Opfordring til, efterdi der paa enkelte Punkter viser sig at være Meningsforskjelligheder tilstede, derfor strax at opgive Haabet om, at denne Reform, som ganske sikkert vil være en smuk Reform, og som jeg troer, den høitærede Minister vil kunne have megen Tilfredsstillelse af, skulde kunne blive gennemført i denne Session. Jeg kan forstikre, at det er mig alt Andet end Behageligt paa den Maaade at skulle udtale mig personligt imod den høitærede Indenrigsminister, men jeg troer virkelig, at den „anden Stemning“, som Ministeren erklærede, at han var gaaet med til denne anden Behandling af Sagen, forskjellig fra den Stemning, med hvilken han fremlagde Udcastet og var tilstede ved dets første Behandling, har havt nogen Indflydelse paa en Maaade, hvorpaa den høitærede Minister har stillet sig ligeoverfor flere Udvalgs-Forslag. Den høitærede Minister sagde, at det skulde gjøre ham ondt, om han ved sine Udtalelser havde givet Anledning til, at jeg med Føie kunde udtale mig

mindre vel tilfreds med den Maaade, hvorpaa Ministeren havde stillet og udtalt sig ligeoverfor Udvalget og hvorpaa han havde sammenarbejdet med Udvalget, og denne Bemærkning fra den høitærede Ministers Side blev ledsaget med et „Hør“ fra et andet Medlem her i Salen (Zahle). Jeg vil derfor dog noget nærmere sige, hvad det ved denne Leilighed, hvor jeg ikke staaer og taler paa mine egne Vegne, men, vel at mærke, paa et Udvalgs Vegne, egentlig var, der gjorde, at jeg følte mig ligefrem opfordret til at maatte tage Ordet mod den høitærede Minister. Den ærede Minister sagde, at dersom man nu ved denne Leilighed endelig vilde indblande Ting, som ikke vedkom Sagen, i dette Lovforslag, skulde han sørge for, at Forholdet blev nøiere undersøgt mellem anden og tredje Behandling, thi hidtil havde det skortet paa tilbørlig Undersøgelse. Dette forekommer mig aldeles ubestrideligt at indeholde en Vebredelse mod Udvalget, først for at det indblander uvedkommende Ting, og dernæst for at det har gjort dette letfindigt, uden at søge Sagen tilbørligt undersøgt. Denne Udtalelse fra den høitærede Ministers Side imodgik jeg da med den Bemærkning, at Udvalget naturligviis havde brugt den samme Fremgangsmaade, som man altid bruger, naar der er Spørgsmaal om fra et Udvalgs Side at gjøre Forslag af nogen Betydning, nemlig at man, forinden man tager den endelige Beslutning, tilstiller Ministeren en Meddelelse om, hvad Udvalget har paatænkt, og udbeder sig Ministerens Udtalelse om, hvorvidt der fra hans Side maatte være Noget at erindre imod at gaae ind paa disse Forslag. En saadan Fremgangsmaade er brugt fra Udvalgets Side, og naar altsaa den ærede Minister ikke har gjort Udvalget opmærksom paa disse mange og store Vanskeligheder, som ville reise sig imod Sagens Gjennemførelse, saa er, troer jeg, den ærede Minister ikke berettiget til nu at komme og bebrejde Udvalget, at det har ladet det skorte paa god Sver for at faae Sagen tilbørligt undersøgt. Naar den ærede Minister nu, da han 2den Gang havde Ordet, sagde, at en Deel af disse Undersøgelser først vare fremkomne, efterat Udvalget havde afgivet sin Betænkning, saa forklarer det naturligviis meget godt, at den